

CÓ MÁI ẤM TÌNH THƯƠNG, CUỘC ĐỜI SANG TRANG MỚI

ĐÓ LÀ NHỮNG MẢNH ĐỜI BẤT HẠNH. NGHÈO ĐÓI LUÔN LÀ NỖI ÁM ẢNH ĐEO ĐẰNG NHỮNG SỐ PHẬN SUỐT NĂM THÁNG CHO ĐẾN NGÀY HỌ NHẬN ĐƯỢC CĂN NHÀ DO ACB VÀ BÁO CÔNG AN ĐÀ NẴNG CHUNG TAY XÂY TẶNG. MÁI ẤM TÌNH THƯƠNG ĐÓ ĐÃ ĐƯA CUỘC ĐỜI HỌ SANG TRANG MỚI.

LÊ HÙNG

Nhớ mãi những tấm lòng

“**N**hờ căn nhà tình thương mà hai đơn vị dành tặng, mẹ con tôi có nơi thoáng mát và cao ráo sinh hoạt và là mái ấm hạnh phúc để giấc ngủ luôn được ngon. Trước đây, cứ đến mùa mưa, cả nhà phải di tản sang hàng xóm lánh nạn, giờ thì nhà đã có gác lửng. Không biết lấy gì để cảm tạ hết công ơn hai nhà tài trợ”. Đó là lời tri ân của chị Lê Thị Tuyết Nga, ngụ ở thôn Quá Giáng 1, xã Hòa Phước, huyện Hòa Vang, thành phố Đà Nẵng.

Sinh ra trong một gia đình nghèo đông con, các anh chị đều lần lượt rời xa mái tranh nghèo tha phương lập nghiệp. Đôi lúc chị cũng muốn đi

theo để tìm kế sinh nhai nhưng nghĩ đến sức khỏe của mình, chị lại không dám, đành bám vào căn nhà cũ kỹ và dột nát của cha mẹ già làm nơi trú ẩn nuôi con. Sự khốn khó và đói nghèo cứ quẩn lấy chị dù quanh năm suốt tháng đã phải bán mặt cho đất, bán lưng cho trời.

Nhà nhỏ, nhìn em trai ngày càng lớn và đến tuổi lập gia đình, chị mơ hai mẹ con có chốn đi về để khỏi làm phiền đến em trong căn nhà nhỏ hẹp. Cho đến một ngày đầu tháng 10-2007. “Khi chính quyền địa phương đến thông báo phát quang cây cối và dọn dẹp mặt bằng để Ngân hàng Á Châu (ACB) và báo Công An Đà Nẵng đến

tài trợ xây tặng căn nhà tình thương cho mẹ con, lúc đó tôi vẫn nghĩ mình đang nằm mơ. Mãi đến ngày hai mẹ con được bước vào sống trong căn nhà cao ráo như vậy tôi mới biết đó là sự thật”, chị bộc bạch.

Bước vào bên trong căn nhà, chị tiếp tục hăng say kể về niềm vui: “Nhìn thấy phần đất thấp, họ đã cho người bồi cao rồi cho xây thêm tầng lửng để tránh lũ lụt khi mùa mưa đến. Đã hơn một năm rồi mà niềm vui tôi còn lâng lâng trong lòng”. Chị tâm sự sau những giờ mệt nhọc trên cánh đồng, đặt chân về ngôi nhà chị thấy mình như khỏe lại. ■

CÔNG HẠNH

Mái ấm của lòng nhân ái

Không xênh xang áo gấm, chỉ có đĩa cau trầu, chén rượu nhạt xin phép đôi bên gia đình nội ngoại, năm 1984, đôi trai gái Trần Minh - Lê Thị Hương nên duyên chồng vợ. Hai năm sau họ sinh đứa con trai đầu lòng, tên Trần Tính. Và tiếp theo là cặp song sinh Trần Búp, Trần Nở (1988). Thời ấy gia cảnh khó khăn, mùa vụ thất bát liên miên, con bồng con bế họ vào Đắc Lắc làm thuê kiếm sống. Làm đủ mọi việc mà vẫn không đủ nuôi năm miệng ăn, nát óc nghĩ chuyện cải thiện cuộc sống không xong, năm 1990, họ lại bồng bế nhau về quê. Tha hương mấy năm trời cuối cùng trở về lại quê hương vẫn hai bàn tay trắng. Không nhà, họ đan phen tre nứa, hái lá cọ về dựng lều sát đường ray tàu hỏa làm chỗ chui ra chui vào. Cái vòng luẩn quẩn đói nghèo luôn vây quanh lấy họ khi đôi vợ chồng này sinh thêm tám người con nữa. Bỏ lại cho vợ đàn con dại, ông Minh đã phải lăn lộn khắp nơi làm đủ thứ nghề

như bốc xếp hàng hóa tàu xe, đào đãi vàng, khai thác gỗ... nhưng cuộc sống chẳng thể khá lên.

Ngày khởi công xây dựng ngôi nhà tình thương năm 2006 do Ngân hàng Á Châu (ACB) tài trợ thông qua báo Công An Đà Nẵng, người dân thôn Bát Sơn ai cũng mừng cho anh Minh, chị Hương. Tình thương, lòng nhân ái ấy đã giúp gia đình này từng bước vượt qua chuỗi dài cơ cực, vươn lên thoát đói nghèo. Vẫn nguyên niềm vui, sự ngạc nhiên của hai năm về trước, đôi vợ chồng ấy xuýt xoa khi gặp lại chúng tôi mới đây: “Nghĩ đến cái ngày ấy, ngày có cái nhà ở mà mừng chi lạ chứ ời! Đó từng là mong ước mà chúng tôi nghĩ trong mơ cũng không thấy. Ôn nghĩa của hai tổ chức này đến đời con, đời cháu chúng tôi cũng không quên nổi”. Bà Hương nói, “thời chưa có ngôi nhà, vợ chồng chúng tôi nơm nớp lo lắng bởi chiếc lều cứ liên tục sụp lên sụp xuống mỗi khi có gió lớn, bão về. Nay thì đỡ lắm rồi, gia đình đã có ti vi

để coi, cái tủ đựng đồ, chục chén đĩa lành lặn, các con nhỏ được cấp sách tới trường học chữ.”

Trưởng thôn Bùi Sừng cho biết với bốn sào ruộng hiện có, thu nhập 8-10 tạ lúa một năm cũng đủ thóc gạo để gia đình anh Minh, chị Hương đầy nổi cơm mỗi bữa. Ngoài ra, số tiền bình quân từ 2,5 - 3 triệu đồng kiếm được từ việc đi làm tràm (khai thác gỗ tràm thuê cho các đơn vị trong tỉnh) của cả hai vợ chồng cũng đủ để họ từng bước cải thiện cuộc sống, nuôi dạy con cái. Từ khi được hỗ trợ ngôi nhà tình thương, họ được sự là hộ đã thoát khỏi nghèo đói trong thôn...

Tuy vẫn còn đó nỗi lo nuôi năm đứa con nhỏ đi học, cùng muôn nỗi lo com, áo, gạo, tiền, nhưng chúng tôi biết, bên mái ấm tình thương ở Bát Sơn ấy, cuộc sống của gia đình một thời cùng cực đang lột xác, chuyển mình vươn lên... ■

Giấc mơ có thật

CÔNG KHANH

“**V**ì mưu sinh, chồng tôi đã ra đi vì một quả đạn ngay tại vườn nhà trong lần rà phá liệu. Tôi sống lay lắt cùng con thơ gần 10 năm trời dưới căn nhà gỗ đơn sơ. Và rồi tài sản mà tôi còn lại cũng bị cuốn đi trong cơn bão Xangsane. Tưởng chẳng bao giờ tôi có được ngôi nhà để trú nắng trú mưa, để nuôi con ăn học. Căn nhà kiên cố này là giấc mơ có thật lớn nhất cuộc đời mẹ con tôi”. Chị Nguyễn Thị Xuân (35 tuổi, trú thôn An Tân, xã Hòa Phong, Hòa Vang, thành phố Đà Nẵng) không giấu hết cảm động khi kể về cuộc sống dưới mái nhà tình thương mà chị được tặng.

Nói đến cái nghèo, cái khó ở thôn An Tân, cũng như nhiều địa phương khác ở nhiều xã miền núi của huyện Hòa Vang, gia đình chị Xuân là một điển hình. Cảnh mẹ già con côi khiến chị phải nhọc nhằn với đủ công việc kiếm cái ăn cho ba mẹ con, lo chuyện học hành của hai đứa trẻ, nên chuyện nhiều năm liền chị luôn có mặt trong danh sách những hộ nghèo của xã Hòa Phong cũng là điều dễ hiểu. Tất bật với miếng cơm manh áo, sớm hôm đi về với phận làm thuê cũng chỉ đủ đắp đổi qua ngày. Tưởng chừng căn nhà gỗ đã bay theo trận cuồng phong hồi năm 2006 sẽ mãi mãi là nỗi ám ảnh. Chưa bao giờ chị nghĩ sẽ có ngày ba mẹ con được sống trong căn nhà ấm cúng. Mọi thứ tưởng chừng là một lẽ thường của cuộc sống cũng trở nên xa vời.

Hai ngày tìm về thôn An Tân đều không gặp được chị, nhưng lần nào cũng vậy, một cảnh tượng ám áp đã làm chúng tôi nhẹ lòng. Trong ngôi nhà có thể gọi là tương đối khang trang ở vùng quê này, hai đứa trẻ ngồi học bài nghiêm túc, chốc chốc lại bi bô nói cười làm rộn lên một góc xóm nhỏ. “Mẹ cháu đi làm tí tặn trên Đại Hiệp. Sáng đi tối mới về, hai chị em cháu buổi sáng vừa học bài vừa trông nhà, buổi chiều đến lớp”, cô bé Mã Thị Đậu (hiện đang học lớp 6 trường THCS Trần Quốc Tuấn) cho biết. Trong căn nhà được cất lên từ tháng 9-2006 với sự giúp đỡ của Ngân hàng Á Châu (ACB) và báo *Công An Đà Nẵng*, mọi vật dụng tuy còn đơn sơ nhưng hết sức ngăn nắp và sạch sẽ, ba gian nhà rộng này quả thật là một ước mơ của nhiều hộ dân nghèo. Các con chị nói với theo khi tôi dắt xe ra về: “Trưa mai chú lên, cháu nói mẹ ở nhà”.

Đúng hẹn, tôi tranh thủ đến vào buổi trưa để gặp người phụ nữ mà niềm hạnh phúc của hai năm qua đã phần nào bù đắp cho quãng đời cơ cực của những tháng năm đánh vật với cuộc sống. Giờ cũng đi làm theo mùa vụ, đến mùa thì ở nhà làm đồng, nuôi heo. Hết mùa lại lên tận Đại Hiệp, Đại Lộc, Quảng Nam để làm thuê. Mỗi ngày đi làm cho các chủ hộ kinh tế làm rừng, chị được 60.000 đồng, một khoản tiền đủ cho chị trang trải cuộc sống gia đình, Chị trò chuyện trong thanh thản và đầy hàm ơn: “Đã từng tay trắng nên tôi hiểu hết ý nghĩa của ngôi nhà này. Chưa bao giờ tôi dám mơ đến một cơ ngơi kiên cố và đẹp như vậy. Tôi luôn xem ACB và báo *Công An Đà Nẵng* là những ân nhân, nếu không có sự giúp đỡ này không biết cuộc sống của mẹ con tôi bây giờ ra sao!”

Hạnh phúc đơn sơ

QUANG SÁNG

Nụ cười, niềm tin ấm áp đang ùa về dưới mái nhà đôi vợ chồng Phạm Sáu và Bùi Thị Xoan, thôn Tam Mỹ, xã Đại Phong (Đại Lộc, Quảng Nam) khi ngôi nhà tình nghĩa do Ngân hàng Á Châu (ACB) và báo *Công An Đà Nẵng* chung tay xây tặng cho gia đình ông hoàn thành, đưa vào sử dụng. Ngôi nhà vững chắc xây nên từ tấm lòng nhân ái, trách nhiệm cộng đồng ấy đã trở thành điểm tựa giúp gia đình ông Sáu đổi thay cuộc sống ngày một tốt hơn.

Đúng một năm từ ngày khởi công xây dựng (tháng 11-2007), chúng tôi lại tìm về Tam Mỹ thăm gia đình ông. Nhìn ngôi nhà mới xây đàng hoàng, vững chắc với một phòng khách, hai phòng ngủ, gác lửng, gian bếp rộng rãi, sạch đẹp, chúng tôi thật sự mừng cho ông. Đón chúng tôi bằng chén chè xanh đậm hương vị đặc trưng của vùng đất Đại Lộc, ông Sáu xúc động: “Mơ ước cả đời giờ mới có được ngôi nhà mới thế này. Gia đình tôi thật biết ơn tấm lòng của cán bộ nhân viên ACB và báo *Công An Đà Nẵng*!”.

Ngôi làng Tam Mỹ nằm ven dòng sông Thu Bồn quanh năm đầy ắp phù sa bồi đắp, nhưng vợ chồng ông dù đã làm quần quật từ sáng đến tối vẫn không thoát khỏi cảnh nghèo. Cả gia đình đến sáu miệng ăn sống chen chúc dưới chiếc lều vá chằng vá đụp chẳng đủ che nắng mưa. Càng khổ hơn khi bệnh tật, tai họa ập xuống gia đình, vợ ông bị đau tim, còn ông thì bị mù con mắt bên phải, mắt còn lại thị lực suy giảm. Bốn đứa con nhỏ đang tuổi ăn học có nguy cơ bỏ dở ước mơ đến trường.

Qua giới thiệu, ông cầm tờ đơn xin giúp đỡ đến “gõ cửa” báo *Công An Đà Nẵng* và ACB. Thật bất ngờ với ông, nguyện vọng của gia đình ông được xem xét. Ngày ông làm mâm cơm đặt viên gạch khởi công xây dựng, bà con làng xóm, họ hàng kẻ ít người nhiều góp thêm ít tiền, ngày công lao động giúp gia đình ông làm nhà. Chỉ 3 tháng sau, ngôi nhà mới xây kiên cố, khang trang, sạch đẹp mọc lên. Ông Sáu không giấu nổi niềm vui: “Có nhà mới, không còn lo mỗi khi mưa lũ đến, vợ chồng tôi đã có thể ổn định cuộc sống, lo cho con ăn học”. Ông Sáu tâm sự về dự tính làm ăn của gia đình, với 2 sào ruộng lúa nước và 1,7 sào hoa màu gieo trồng đậu phộng, bắp lai, coi như cái ăn không phải lo. Tranh thủ những ngày nông nhàn, hai vợ chồng sẽ đi làm thuê kiếm thêm thu nhập nuôi con ăn học. Ông Sáu đã nhận nuôi “rẻ” bò cho người ta, đến nay, bò mẹ đã đẻ một bê con. Đây sẽ là khoản thu nhập đáng kể của gia đình trong thời gian tới. Ông Sáu tính nếu dư dả chút ít sẽ mua thêm ít gạch, xi măng làm phòng vệ sinh, nhà tắm là coi như ngôi nhà thật sự hoàn thiện như mong ước bấy lâu.

Tiền chúng tôi bằng cái nắm tay thật chặt, ông không quên gửi gắm lời cảm ơn: “Hạnh phúc đơn sơ vậy mà quý lắm! Nhờ đó mà cuộc sống của gia đình tôi đổi thay, tốt hơn. Chú nhớ cho tôi gửi lời cảm ơn chân thành đến các anh chị lãnh đạo, cán bộ nhân viên ACB và báo *Công An Đà Nẵng* nhé!” Dọc đường về Đà Nẵng, trong chúng tôi ai cũng có chung cảm giác thật ấm áp rằng mùa xuân này, trong ngôi nhà ấy, nụ cười, niềm tin yêu sẽ vang vọng mãi. ■